

Prin Mehadia

George Coșbuc

Și era un vuiet jalnic prin porumburile coapte.
Carul-mare scoborâse jos de tot spre miazănoapte
Și-i păreau pe deal înfipite roțile de dinapoi;
Lira ne-nsoțea la dreapta, iar Antares după noi.

Prin răcoarea mult-a nopții îmi vedeam suflarea gurii
Eu mergeam pe strâmta cale de sub marginea pădurii
Obosit și de mânie și de drum îndelungat.
Uneori izbea copita calului descălecat
Pietrele, îngrozind tăcerea câtă mă-nsoțea pe cale.
Noaptea neagră tot mai negru vâl puneă pe neagra vale
Vântul zbuciuma frunzișul și prin stânci la cotituri,
Fioros scotea-n durere muget cu-nzecite guri.

Și urcam, urcam poteca. Parcă m-aș fi dus spre moarte,
Singur, închizându-mi ochii, ca-ntâmplarea să mă poarte,
Unde-o vrea. Mânia-n suflet parcă-mi tot sporea pe drum
Și trecea, trecea și noaptea, și era spre zori acum.

Dar pe culme sus, deodată, Doamne, tu, Părinte-al vieții!
Când ieșii pe culmea goală în răcoarea dimineții,
Sufletu-mi simții deodată liber de uimire plin:
Încetase-acum și vântul, cerul scapără senin.
Iar în zarea limpezită ca un scut de aur luna
Sta pe piscul unui munte, roșu aurind cununa
Muntelui, și până-n vale ca și ziua luminând.

Iată turla de biserică cum s-arată rând pe rând,
Sate risipite-n lungul văilor, grădini prin sate,
Toate-n alba zare-a lunii și-n repaos cufundate,
Iată, dealuri pe-unde via își întinde vița ei.
Râul colo-n negre maluri ca un fulger cu scânteii
Ce-alergând în strâmbu-i umbrelor a-mpietrit păstrându-și locul.

Iar departe, de sub poala codrului, de unde focul
Potolit ardea prin noapte lângă carul ocolit
De bărbați, doinea de-a lungul văilor, ca aiurit,
Tulnicul cel trist la cântec și cu întorsături duioase,
Și cântau cuvinte-acolo, din adânc de suflet scoase?
Prin atâta vraj-a nopții cea cu chip dumnezeiesc.
Trăgănat plângea-n răstimpuri cântecul ardelenesc:

„Colo-n vale la fântână

Două fete spală lână.”